

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

13. Sanitatem beneficium Dei esse: sed sæpe maiùs beneficium esse, jacturam sanitatis, vt in Audomaro patuit cæcitatem eligente.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

uit eos: & alij quidem eum adibant, alios autem ipse adibat: alij sibi, alij alijs sanitatem impetrabant, utique recte: multi tamen inuenti sunt, qui morbos sanitati prætulērunt; & surdi, quàm audientes, cæci, quàm videntes; claudi, quàm ambulantes esse maluerunt. Sæpe enim multò satius est, surdum esse, quàm audire id, quod est absurdum; præstat, in oculis ferre cæcitatem, quàm vanitatem; consultius est, ad cælum claudicare, quàm talaria induere, & volare ad Infernum. Quæ & ipsa est doctrina Christi

Marci 9. 44.

dicentis: Si pes tuus scandalizat te, amputa illum: bonum est tibi claudum intrare in vitam æternam, quàm duos pedes habentem mitti in gehennam ignis inextinguibilis. Item: si oculus tuus scandalizat te, eyce eum: bonum est tibi luseum introire in regnum Dei, quàm duos oculos habentem mitti in gehennam ignis. Quod ita cum alij multi viri præstantes, tum etiam Audomarus egregiè heroicèque sensit. Trans-

Sigebert. in
Chron. An.
Dom. 658.

*ferebatur, Attrebat, ab Auberto Episcopo corpus S. Vedasti. Ade-
rat tunc, cum alijs, etiam Audomarus Ternanensis Episcopus, præ-
senio, cæcus. Hic, tum præsentium Episcoporum precibus, tum
S. Vedasti meritis, recepit vsum oculorum, rem utique alijs spera-
tissimam. At ille longè iudicauit secius. Etenim egrè ferens, se li-
beratum esse à cecitate, quam pro salute sua sibi à Deo irmissam esse
gaudebat, rursus ad votum suum excacatus est. Adeò non magni-
fic hoc corporis damnum, ut etiam in votis haberet.*

XIII.

Magnæ sunt vtilitates oculorum, iucunditas excellens; si tamen his hominem priuet Deus, solatio est, spes rerum longè iucundiorum, in cælo, videndarum; præterquam, quod quædam inuisa non posse videri, sit quædam voluptas. Pigmenius Romanus presbyter, vel ideirco, se oculis captum, æquo animo ferebat, ne quando illi Christianæ Ecclesiæ inimicos aspicere contingeret. Quod cum non ignoraret Iulianus Apostata Imperator, obuiam illi factus, per ludibrium, & magna ioci acerbitate illi dixit: *Gratias ago Dijs, ô Pigmeni, quòd te video. Cui ille respondit: Gratias ago Deo meo, quòd te non video. Tam igitur forti animo cæcitatem pertulit, quàm tyrannum contempsit. Debinc Martyrij corona donatus videre caput, quæ oculus non vidit; & audire, quæ auris non audiuit; & intelligere, quæ in cor hominis non ascenderunt. Verùm quid mirum est, si potuit patienter ferre oculorum noctem, qui adeò fortiter mortem ipsam tolerauit? Animus Deo coniunctus corporis morbos non recusat, si martyria ipsa optat; quin, etiam in ipsiis morbis, reperit*

Sabellic. lib.
5. cap. 7.

suas

suas utilitates, commodaque videt, in ipsa cæcitate. Oculos perdidit, inquit ille, cui responsum est: *Quam multis cupiditatibus via incisa est, quam multis rebus carebis, quas ne videres, erudiendi erant. Non intelligis, partem innocentia cæcitate esse? Huic oculi adulterium monstrant, huic incestum, huic domum, quam concupiscat, huic urbem & mala omnia. Certè oculi irritamenta sunt vitiorum, & scelerum duces. Quæ non sunt accipienda in vituperium Conditoris, cuius admirabile & preciosum opus est oculus; sed ab illis in solatium considerantur, qui infirmitate aut cæcitate oculorum capti, non cæcam Deam id fecisse queruntur; sed ab eodem benefactore vero Deo alijs agnoscunt oculos claudi, alijs aperiri. Paria possunt, de alijs quoque corporum malis cogitari, paria de omni Fortunæ plaga, cuius immortale exemplum in S. Eustachio eiusque omni familia; & recentius, in Sosa eiusque generosa coniuge & toto comitatu, terra marique iactato, historici memorauerunt.*

Quorum omnium inconstantissima felicitas, & toties rediens calamitas palam pronunciat, non in hac vita, sed alibi querendam esse veram felicitatem. *Magna hæc esse existimas, ait Philosophus, que relicturus es: & cum proposuisti tibi illam securitatem, ad quam transurus es, retinet te huius vite, à qua recessurus es, fulgor, tanquam in sordida & obscura casurum. Erras, Lucili; ex hac vita ad illam ascenditur. Quod interest inter splendorem & lucem, cum hac certam originem habet, ac suam, ille niteat alieno: hoc inter hanc vitam & illam. Hæc quia fulgore extrinsecus veniente percussa est, crassam illi statim umbram faciet, quisquis obstiterit: illa verò suo lumine illustris est. Nequit ergo obscurari. Verè ille ipsa Fortuna cæcior est, qui splendorem luci anteponit; fugit enim lucem, ut diem vesperitiliones, qui noctu in gladij fulgorem incurrunt. Fallit fulgor, lux ostendit, quod verum est bonum. Et, iudice Augustino, idèò Deus felicitatibus terrenis amaritudines miscet, ut alia queratur felicitas, cuius dulcedo non fallat.*

Senec. lib. de remed. Fortunæ.

XIV.

Senec. lib. I. epist. 21.

S. Aug. l. 2. de Verbis Dom. serm. 29.

C A P V T XXXIII.

Quenam, in Fortuna casibus, è Seneca peti possint, contra impatientiam, remedia?

Vdiuimus Augustinum docentem, quo pacto, humanæ felicitatis iactura parui æstimanda sit; quod etiam Seneca, Plutarchus, Petrarca, Bocatius aliique com-

I.

S f 2

plu-